

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

št. 39.

V četrtek 23. septembra 1852.

III. leto.

P o p ó t n i k.

Ze dnove tri sim živel z vami,
Le zopet v roko gerčav lés!
Če imam torbico na rami,
Ne briši ljubica očes!
Ta ni možák, ta ni za rábo,
Kdor vidil ptujih ni ljudi,
Te hribe pustil bom za sábo,
Mogoče mi ostati ni.

Kdor ima v pravom koncu glávo,
Ta gre v Jeruzalem i Rim,
Premaga solnce, dež, težávo,
I dobra volja hodi z njim.
Si skusi romar kaj po svéti,
Pretehta srečo vse zemlje,
Veselje ga navája peti,
I žalost terdi mu sercé.

Kjer sever goni jadra bela
Na terg, do zadnjih mej svetá,
Kjer juga sapica vesela
Nasproti petje mu pihljá,
— Kar kol' obiti je mogoče, —
Povsod doma popotnik je,
Nikjer si ne sozida kočé,
Si ne postelje posteljce.

Oblak nebeški ga odeva
I posteljo mu zemlja da,
Ko probudi se zora dneva,
Ga solnce dalje popelja,
Po stezi kopni peš koraka,
Na mokrom sapam se zroči,
Kaj novoga mu ura vsaka
Pred željne pripelja oči.

On ne sadi in on ne seje,
I njemu sad ne obrodi,
Pri svoji peči se ne greje,
Pri svoji mizi ne sedi;
Veselja dosti vender vžije,
Sadi mu, seje mu ves svet,
Gorice vsake vino pije,
Kar vidi ljubi jih deklet.,
Neumen človek, ki razpenja
Šotora streho varno si!
Ko zemlja romati nejenja,
Ko morje mirno, solnce ni;
Tak'romar se obrača vedno,
Povsod poznan, nikjer domá,
Kjer koli uro ga poslednjo
Doide smert, rokó ji da.

Francišek Ladislav Čelakovsky.

Prepičani, da bomo željam vsih bravecev „Bčele“ popolnoma vstregli, če jim kratek životopis tega preslavnega českega spisatelja podamo, smo tu njegovo življenje in njegove velike zasluge za slavjanstvo sploh poleg izverstnih „Pražskih Novin“ na kratko popisali. Naj nam bo njegovo prizadetje za slavjanščino zmiraj živo ogledalo!

Fr. Ladislav Čelakovsky je bil rojen v Strakovnicah 7. marca 1799 (ne 1794, kakor je v nekterih spisih brati.) Njegov oče je bil vboğ mēstjan; nekteri tverdiŷo tesar, drugi pa čevljar. O njegovih per- vih. lētih nam je le málo znanega; gotovo je prvi poduk sprejel v mēstnej.

šoli svoje domovine. Iz tih časov samo to vemo, da je hotel njegov oče iz njega godca imeti.

Gimnazialne šole je doveršil deloma v Pisku, deloma v Budějovicah, modroslovne pa v Lincu in v Praze. Tu se je zgodaj soznanil s iskrenimi prijatelji, s Kamarytom, Chmelenskym i Vinařickým. Perva dva sta že vmerla pred njim, Kamaryt l. 1833, Chmelensky l. 1839, katerih zgubo je naš Čelakovsky bridko obžaloval. Kadaj in kdo da je prvi Čelakovsky-ga za narodnost zbudil, ne vemo, berž ko ne se je to zgodilo od gori imenovanih prijateljev. Toliko pa smo iz vlastnih ust rajnega slišali, da so bile prve njegove peshiške poskušnje pisane v nemškem jeziku, ktere pa niso nikoli bëlega dne zagledale, ampak Čelakovsky jih je sam, nastopivši novo pol narodnosti, kakor žertvo novemu načelu sožgal.

Nja živi duh je žejal po vednostih, in izverstne njegove lastnosti so to žlahtno željo kmalo izpolnile. Zgodaj si je osvojil pri popolnem, vsestranem in klasičkem izobraženju obširne znanosti v vsih slavjanskih narečjih. K tomu se je še učil vlaško, francozko i angleško. Jezikov se je vselej učil s ogledom na slavjansčino, ktero je zmiram primèrjal s ptujimi jeziki. Tako je zgotovil zbirko okolj 400 angleških slov, ktera imajo slavjanske korenine, ali ktera so saj slavjansčini v žlahti.

Njegovo nagujenje k znanostim, nja iskrena ljubèzen do domovine ni dopustila si zvoliti tako imenovane hlebne vednosti. On si je zvolil s celo dušo spisateljsko pot, brez da bi se za mnoge težave in rève tega stanù kej zmenil. V samostalnem stanu spisatelja je iskal vživati tiste svobode, ktere bi pri vsakem drugem stanu najti ne bil mogel. Htel je imeti prosto polje, na katerem bi se razvile nja mogočne duševne moči.

Pervo njegovih del je prišlo na svitlo l. 1822, kadar je svezek svojih pësem, i hitro potem zbirko narodnih pësem slavjanskih v treh svezkih izdal. Že prvi ti plodovi pokažejo nam mladenca s posebnim duhom nadanega, kateri po svojem duhu višje, kakor njegova doba stoji. Bile so te pesne zvezde prehodnice boljšega časa; zakaj tačas ni še bilo najti take znotranje globokosti in zvonjave lepote v obliki. Sicer je pa pokazal v teh spisih tako izurjenost v narečju, tako gladkost v slogu, kakoršna se od 23 lëtnega mladenca scer pričakovati ne more, kateri je še verh tega dokazal, da dobro pozna vsa narečja slavjanska.

Lëtò po tem so prišli na svitlo njega Listové z davnovëkosti, prevod Herderovih Blätter der Vorzeit. Kakor je prej v svojih pësmah pokazal veliko izurjenost zastran oblike v vezanem govoru, tako se je tudi v prozi popolnega mojstra skazal. Bila je tedaj pri Čehih doba prehoda iz staroklasičkega do modernega sloga. Pomanjklivosti pervega za potrebe novega časa so se spoznale, in spisatelji so segli po govoru prostega ljudstva. Ali prosti slog še ni bil določen, in spisi naj imenitnejših spisateljev tiste dobe pokažejo nam neko negibčnost in negotovost, ktera je značaj (karakter) vsake prehodne dobe. Tu je prišel Čelakovsky s svojo prozo, s staroklasičko temeljitostjo v novej obliki. Ne bomo predalec segli, ako rečemo, da so Listové z davnovëkosti prvi klasički uzor novočeske proze.

Lëtà 1825 je izdal Čelakovsky s Chmeloj vred prvi česki zabavnik (almanah) pod naslovom Denice neb Novoročienka. Ta poskušnja menda založniku ni zadostila, ker ni več prišla na svitlo, če je ravno že mnogo pomagavcev bilo. L. 1827 je prišla od Čelakovsky-ga

na svitlo sbirka litvauskih narodnih pësem in Marinka prevod Göthove igre: Die Geschwister.

Kako negotov je bil slog v tistem času, pokaže Čelakovsky sam na sebi. On je izdal l. 1828 prevod iz Walter Scotta Panna jezerni, v katerem je namêsto vezanega izvirnega govora rabil novo visoko prozo. On ni mislil odstopiti od svoje namerjene poti, ampak on je samo poskusil vstvariti prozo, ktera bi stala med prostim i vezanim govorom. Walter Scott je prevoditelja za poslani iztis s prijaznim listom počastil.

S tim dëlom konča se prva doba Čelakovsky-ga, ktere glavni značaj je ti, da se nam v njej bolj vlastnosti in sile spisatelja pokažejo, kakor zreli njih plodi.

Kar se privatnih razmër Čelakovsky-ga v tej dobi vtiče, vëmo samo to, da je bil nekaj časa podučitelj pri vitezu Ledv. z Adlerfelsa. —

Lëta 1829 je prišel na svitlo „Ohlas pisni ruskych“ začetek slave Čelakovsky-ga. Iz vsih drugoslavjanskih narëcij se je Čelakovsky zmiram naj več s rusčino pečal; ruska zgodovina, rusko slovstvo, rusko narodno pësnitvo je mu bilo od vsih nauk zmiram naj ljubše. In zarës, če čitamo Ohlas pisni ruskych nevëmo, alj bi več občudovali pësnika alj posnemovavca. Teško bi se kdo drugi našel, kteri bi si znal ptuji živelj tako prisvojiti, da bi sam za se v njem tako izverstno dëlati zamogel, kakor je to Čelakovsky storil. Iskreno in globoko čuvstvo, lëpa oblika, neprisiljena okroglost, prijazna razmëra vsega, klasički vkus in bogata domišljija so lastnosti, ktere dajo temu dëlu vëčno vrëdnost. Razun „Slavy dčere,“ ktera se je prvokrat l. 1824 izdala, ni še nobeden plod novočeskega slovstva tako slavo doživel, kakor Ohlas pisni ruskych.

Ime Čelakovsky-ga je bilo v vsih ustah, cel narod je se veselil nad svojim geniou, celo slavjanstvo je s čudenjem poslušalo čudomile glasove njegove svete lire; tudi v daljne dežele se je razširila slava českega pësnika. Kadar bi Čelakovsky nič drugega ne bil spisal, kakor jedini Ohlas pisni ruskych, bi si bil že s tim delom vëčno slavo pridobil.

Lëto pozdeje je napravil Čelakovsky druge izdanje svojih pësem, v katerem je mnogo pësem popravil, nektare celo izpustil, jih pa s mnogo novimi nadomestil. V teh se morebiti še večë izobraženje klasičkega vkusa, še gladkejša oblika najde, kakor v Ohlasu pisni ruskych, v katerem mu je ptuja stvar pësnitvo svoboda zaderževala; vendar v njegovih pësniah se giblje nja duh prostovoljno v vlastnem življu.

Že je slovelo ime Čelakovsky-ga med prvimi českimi spisatelji, alj slava ne zadosti telesnim potrebam. Zato je moral prevzeti dëla, kakoršna bi v boljšem stanu nja živi duh nikdar ne prevzel.

Prevzel je popravljanje Časopisa pro katoličkë duhovënstvo, kteri je l. 1828 izhajati začel. Zraven je še prevzel prestavljanje knjig 50. Avgušlina o mëstu božjem. Ta prestava je pa tudi uzor jedernega in lëpega českega sloga.

V tem času je tudi dobil od velikodušnëga kneza Rudolfa Kinsky-ga, iskrenega podporovavca narodnega slovstva, lëtno podporo 600 gold.

Kmalò je literarna slava Čelakovsky-ga tudi do ruske vlade dospela in ta mu pošlje čestni poziv (poklic) na profesuro slavjansko. Čelakovsky je dolgo premišljeval, kaj da mu je storiti; na slednje pa je zmagala ljubëzen do domovine; s ktero bi bil moral vse zapustiti, kar mu je bilo drago in milo.

(Dalje sledi.)

Rodoljubskomu!

(Sonet.)

Premične glase zmikaš svoji liri,
Nebeški duh v sonetih tvojih veje,
Serce oterpnjeno njih žar ogreje,
Da se radostno v persih tihih širi.
Ko so šumljali stare Grec'je viri,
Ko pel Petrarca je, in kar se šteje
Preslavnih pesnikov čez daljne meje
Do naše dobe; slaji se po miri,
Od sivoga Triglava do Balkana,
In dalje še v Arabie puščave
Razlega tvojih milih strun čarina.
Osupnjena posluša domovina:
„Zdaj časi so“, povzame, „časi slave
Ter pot nam k zlati dobi že je znana!“

Mladoljub.

Ljubézen je človeku vrojena.

Vezir Acam je v svoji mladosti sultanu Mahmud-u jako dopadel. Zato ga je povzdignil do prve časti v državi. Acam, se tako povzdignjenega viditi, je hotel tudi kaj dobrega storiti in se svoje časti vrednega skazati. Začel je tedaj škodljive razvade odpravljati; ali velikaši in drugi zavidniki ga natolevajo pred sultanom in pred ljudstvom, da se mu zlo zlo zaméri. Zgubi taj vse svoje premoženje, in prokletje Perzianov mu slédi v prognanstvo.

Brez imetja, brez prijateljev beži Acam, le od svoje dobre vésti spremljen, v kamnitne gore Korazana. Tiho in mirno, daleč od sveta in ljudi, ki so ga zmed sebe prognali, je tukaj živel; naredil si je kočo, pri kateri si je ob brégu potoka vert napravil.

Že ste mu dve léti v tej puščavi mirno pretekle, ko je modri Uzbek za njegovo prebivališče zyédel. Da je vezir v nemilost padel, niso malo Uzbekovi uki pripomogli; modrijan, to vediti, ne pozabi svojega prijatelja v nesreči, in gre za njim v pustote Korazanske.

Uzbek je bil še majhno parazango (perzijsko miljo) od Acamove kočee oddaljen, ko ga taj sreča. Prijatelja se spoznavši objameta; Uzbeku stopijo solze v oči; Acam se nasmehljá, njegovo čelo je jasno, veselje oznanujejo njegove oči.

„Blagor proroku,“ vsklikne Uzbek, „kteri ti moč v nesreči deli! Nekdajni posestnik poslopja v poljanah bogatih pri Ghilemu je zadovoljen z bajtico v skalah Korazana! — O Acam, tvoja krepost te je spremlila v te pustote; ona te tolaži čez zgubo rož Heraldskih, biserjev Rishaburskih in svilenin Mecendranskih; ali ti je pa tudi zamogla samotó prenosljivo storiti? Človek mora ljubiti in ljubljen biti, vsaka pustinja mu je grob!“

Bilo je na večer, in ne daleč je stala kočica Acamova, ki jo je zarano zapustil. Žebeta zdaj slišita razgetati, ki jima naproti priteče. Ko pride k vezirju, ga njeguje in sprejme njegovo dragovanje; potem skače pred njima in radosti razgreče.

Zdaj vidi Uzbek od bližnega travnika dve lepi kravi prihiteti, se k Acamu stiskati, svoje glave na njegova lica pritisniti in mu slediti. — Dve kozi in dva kozla priskakajo iz skal na pot pred svojega gospoda; njihovi skoki krog njega očitno kažejo njih veselje pri uzvidu. — Iz nekoga majhnega lesovja pribeketa pet ovac; skakljaje ližejo Acamu roke med tem, ko ga golobje obletavajo in se mu na glavo in rame vsedajo. — Ko stopita v sadovnjak, kterega je okoli bajtice zasadil, ga zagleda petelin, ki z glasnim kikirikom svoje veselje naznanovaje kmalo celo množino perutnine privabi.

Ljubézen vsih teh žival je pa prekosila ljubezen dveh pèsičkov, ki sta ju na pragu kočice pričakala. Mahljaje in johotaje sta tam čakala, ravno kakor bi bila hotla pokazati, kako zvésto sta izročeno prebivališče varovala. Komaj pa je gospod vstopil, mu veselo skakljaje noge ližeta in johotata.

Njune oči so se lesketale radosti, njun glas je bil rahlo in brižljivo mermranje; če jih je gospod gladil, sta veselja lajala, nanj skakala, krog bajtice létala, kot bi prostora iskala, mu svoje veselje naznaniti. Lajala sta da je daleč v hribih in pečinah odmèvalo in spèhana se vležeta nazadnje pred noge preljubljenega gospoda.

„Tu vidiš, moj učenik,“ reče zdaj Acam ginjenemu Uzbeku, „da sim še zmiraj taisti, ki sim v svojem dètinstvu bil: prijatelj čutečih bitij. Jest sim hotel ljudi osrečiti, ali nehvaležno so se mojim naménom odtegnili; zdaj osrečujem te živali, in se veselim nad njihovo hvaležnostjo. Zdaj previdiš, da obdan od skal Korazanskih nisi brez družbe, in da moja puščava ni nič manj, kot grob: jest še živim, in o prijatelju, kakšno življenje! Jest ljubim in sim ljubljen!“ — Brađaška.

K u k a v i c a

Svoje dni je živela visoka in bogata knezinja, ki je htela svojo mlado hčerko na vsako vižo nekemu staremu gospodu omožiti. Mlada knezinja se je branila in branila; pa se je vendar morala poslednjič vdati. Kmalo pride dan poroke. Komej na zreniku ruмено so'nčice zasvita, se že začnejo velike priprave k svatbi. Bogato se obleče in okinča gospodična; samo vènca jej še manjka in njene družice še niso jele svatbenih pesem prepevljati.

Vse že čaka v cerkvi, pa neveste le ni viditi. Pošljejo po njo — pa je ni več v sobah starega gradu. Knezinja sama jo išče in išče po gradu in vertu, kliče, prosi — pa vse zastonj; le smeječi glas se razlega po okolici.

„Skrivaj se tedaj na véke!“ — zakrikne slednjič razserdena mati — „in na véke se ozivaj!“ —

„Kmalo je slišati čudno hohotanje in začuje se glas „kuku“ novo spreobrnjene ptice. — Tako se je gospodična premenila v kukavico.

Dobro se taj spominja svojega rodü; zatorej si noče sama potrebna gnezda delati, še menj pa cele tedne na jajcih sedeti. Ona vjame malo ptičico, ter jej vkaže na jajcih sedeti. Sama pa pazi, da bi ptičica ne, tanjšno svojo dolžnost spolnovala; ako zapazi, da hoče uleteti, jej priveže s vlasom nožico k gnezdu. Tako si da kukavica toliko žlahtnega rodü ne samo jajca ploditi, temuč tudi gnezda pripravljati. Ona ima namreč pri sebi ptico, ktera kakor zvest služabnik, u vsih rečeh svojej gospej streže.

(Iz Vojčicky-ga.)

Z m e s.

Rozeansko i Ogersko = Slovensko narèčje.

Ker bi marsikteromu bravcu teh listov zanimivo bilo, dvě naj skrajnejši narèčji naše nemilo razkosane Sloveščine v pravoj podobj poznati, postavim sem Rozeansko, kakor se u Reziü na Vlaškom, i Vandalsko, kakor se Slovenski za Štajarskim na Ogerskom govori, ter iz nju pismenem nekoliko oblik, iz kterih se vidi, da se Slovencem za občj jezik ni trëba novih učiti:

Rozeanski.

T'u itin timpu dua Ježušova discëpula hardëhata etej din t'u dan (eden) tarh, k' bëše šesterdov (šestred) potečajov od Jeruzalima delec, s imenou Emaus. Ano (ino) ona dua si dan (eden) tamu druhomu romonjahata od usiha itoha (tega), k' bë se sdëlalo. Ano to bë itadej (tedaj) k' si pravijahata, ano ta mej sabò se prašavahata, pa san Jezus se parblizhal hardëše sez njima: ma nju oči se daržaho, da na (ona) ha ne poznavahata. Ano jima je rekal: Kaki so si (ti-eti-esi) romoni, ke vi mata ta mej sabò harđoč, ano sta tožna? Ano odromouil je dan, k' mu bëše ime Kleofa, ano mu je rekal: Či ti si san delecni človëk t'u Jeruzalimu ano či ti ne viš, koj se je sdelalo t'u njemu isë dni? Un je njima rekal: Koj takaha? Ano na dva rečsta: Od Ježuša Nazarenskaha, ki to je bil dan muž profeta, močan t u dïleh ano t'u besideh ta pred Bohon ano usemi judmi (lj — j): ano kako ni (oni) so ha prödali ti veliki jërovi ano ti vide (vojvodi ali boj principal mužji) naši na pohubjenje od suarti, ano ni so ha džali (djali)

Ogersko — Slovenski.

V etem vrimeni dva ž njih sta šla vu onom dnevi v mesto, štero (kterro) je na šestdeset bižajov od Jeruzalema, komi je ime Emaus. I onedya sta si zgučavala (u=ol) med sehom od vsej tisti (vseh tistih) štera so se zgoudila. I prigoudilo se je, gda bi si zgučavala i spitavala: i sam Ježuš se približavši k njima navküp je šou ž njima. Oči nji dva so pa zdržavane bile, da bi ga ne poznala. Erčë (reče) pa njima: kakšë riči so tou, štere prouti eden drugomi mečeta hodëca, i sta žalostna? Odgovorëči pa eden, komi je ime Kleofaš, erčë njemi: ti si sam lühenec (tujenec) vu Jeruzalemi i ne znaš, štera so se zgoudila v njem v eti dnevi (h)? I erčë njim: štera? Oneva pa sta erklanjemi: Od Ježuša Nazarenskoga, ki je bio prorocki mouž zmožen vu deli i u reči (h) pred Bogom i vsejm lüstvom. Kak da so ga ta dali vladnicke (cke-cje) popovski i poglavnicke (cke-cje) naši na soudbo te smrti i razpili so ga. Mi smo se pa vüpalj, kaj on bode, ki odküpi Izraela. Ali ze vsim etim ete je tretji den že dnes: kak

na križ. Ma mi se nadivahamo, da un meše Izraelski popul vikupit: ano injan (nime-zdaj) t' na vse iso uže te tretnji din je nas (dnes) k ise reči so se sdelale. Ma pa so nas nenke (neke) ženē sēs med naših prestrašile, k' pred breskon (svitem) bēho tan per brodu (grobu), ano k' ne (one) ni so nalezle njeha žuotā (života), so paršle rečōc: da ne (one) so pa (tudi) videle videnje od anju-lov, ki pravijaho, da n' živi. Ano dni (eni) cert (nenki) od naših so bili šli ta h brodu, ano ni (oni) so nalezli, takoj (tak, k) te ženē so pravile; ma njeha ne (one) ni so nalezle. Ano un je njima rekal: Oh nespametni ano dneha (enega) pozdeha (tesnega = resnoga) sardca to se veruat ta na use ito, k so romonili profetovi! Neke tō ni bilo trebe iso Kristušu terpet, ano itako ulezt i u njeha blesk. (Dalje sledi.)

so eta včinjena. Ali i žene nike z nas so nas sasile (prestrašile-užasile); štere so vgojčno rano pri grobi bile. I geto so nej najšle tejlō njegovo, prišle so govoreče: ka so videjnje angjelov vidile, ki so pravili: ka on živē. I odisli so niki onih, ki so z nami, k grobi; i najšli so tak, liki so i te žene povedale, njega so pa nej vidili. I on njim je erkao; oh nespametni i vukoga srdca vōrvati vsa, štera so pravili prorocke! Nej li je potrebno bilou ta trpeti Kristuš i tak notri idti vu diko svojo.

Slovstvene drobtince.

* Društvo sv. Mohora je ravno razposlalo tretjo knjigo pod naslovom: „Šola vesela“ dotičnim odborom, da jo med družtvenike razdelē. — Pri tej priložnosti naznamimo, da se izvrstne knjige od Gofina že 18. pola natiskuje. Te dni bo dalo društvo tudi prvi zvezek „duhovnih nagovorov“ od g. Kafola v tatis.

* Srbske narodne pripovetke od V. Št. Karadžića so v tiskarnici že dokončane in obsežejo 15 tiskanih pol. Kdor se do konca mesca septembra po pravoslavnem koledarju naroči, jih dobi za 1 glđ. bank.

* Knjigar Jarosl. Pospisil začne v kratkem izdajati izvirne česke pripovēdke in novele od Ludv. z Rittersberga. Pervi zvezek bude obsegel zgodovinsko povēst: „Děvin.“

* G. Bedřich Moser, bivši vrednik lista: Brejli je spisal izvirni roman pod naslovom: „Slepā panī.“ Pervi zvezek pride te dni na svitlo.

Slavenske drobtince.

* Med mnogo družimi milimi gostovi je nas obiskala tudi slavna nemška pisateljica gospa **Ida žl. Düringsfeld** s svojim gosp. soprugom. Mudila sta se v Celovcu blizo 3 tedne. Skerbno sta nabirala slovenske narodne pēsme, prislovice in druge narodne reči, ktere hoče omenjena gospā v nemško prestaviti in z družimi jugoslavenskimi pēsмами vred na svitlo izdati. Kolikor smo se sami prepričali, kaj dobro prestavlja. Popotujeta sedaj v staroslavni Dubrovnik, kjer se hočeta popolnoma jugoslavenskega jezika naučiti. Kakor so njene: „Böhmische Rosen“ (česke narodne pesme ponemčene) splošno hvalo stekle, se bodo gotovo tudi njene jugoslavenske cvetlice vsim prikupile. — Veselo znamuje, da Nemci naš narod čedaljebolj spoznavljajo in obrajtajo. Marsiktereга Slovenca bi si bli želeli pričujočega, da bi bil slišal, kako nadušeno

Nemec o našem narodu in posebno o njegovej poeziji govoriti zna. Naj srečno in zdravo potujeta!

* Zvezdica za zvezdico se potaka na nebu slavjanskega pesništva. Sopot ima slavjanstvo obžalovati zgubo enega svojih slavnihi pisateljev. Dne 4. septembra ob devetih zjutraj je zamerl v občinski bolnišnici v Praze izverstni česki pesnik **František Turínský**, c. k. okrajni sodnik na Krivoklatě. Rojen je bil v Poděbrah 16. listopada 1796. Naj izverstniši njegovih del ste tragedii „Angelina“ in „Virginia.“ Perva je tudi v nemški jezik prestavljena. Njegovo poslednje dramatično delo je izšlo l. 1849 pod naslovom: „Pražané roku 1648.“ Njegove pèsme so po različnih časopisih raztrešene in zaslužijo, da bi se zavolj njih visoke pèsniške cène kmalo zbrane na svitlo izdale. Naj mirno počiva!

Prislovce. Krub nobeden ni tak ojster, da bi lakote bil mojster. Kar izvidajo skerbni stariši, razdenejo slabi tovarši. — Kdor zlo hiti se izgovarjati, je za tata deržati. — Nevošljivec bi rad blagor družega z očmi vničil. — Sramožljivost je temelj vsih čednosti. — Naváda popáda. — Léta ne lažejo. — Gospoda in pa zima ne zastane. —

Rotenja. S tega mesta se ne ganem, če ni to res! — Černe mravlje da me snedó, če je tako! — Tacega da male miši snedó, ko je on! — Če je to res, da postanem ko kluč! — Čern da bo ko žuža, če ni to res! — Pamet da me mine, če je to laž! — Če sim jaz to govoril, da mi jezik na nebo prisahne! — Čeljusti da mu raz pante pádejo, kdor je to rekel!

Zastavice. Mož z ženó, brat s sestró na božjo pot gredó; vsak pol hleba kruha seboj nesó, pa ga le pol drugi hleb imajo. Kako je to? — Vsim je dobro znana, pa je vendar neznana imenovana. Kdo je?—

Smésnice.

— Oj domoljubja! — Neki madjarski gledišni igravec je pisal svojemu predstojniku v Pešti, da bi mu bilo mésto k mestnemu igrališču v Lipnici za letno plačilo 2000 gold. sr. ponujeno, vendar da hoče iz samega domoljubja rajše pri narodnem madjarskem igrališču ostati, ako bi saj 4000 gold. sr. na leto dobival.

— Nek Francoz je bil Židu sto cekinov dolžen. Pogosto ga je taj opominjal; oni pa le ni mogel plačati. Ko se je enkrat v očitnej brijavnici briti dal, in že omiljen, (bžefan) bil, pride tudi žid in ga sopet pohlevno opomni. Dolžnik praša, hoče li tako dolgo čakati, da ga te-le obrije in pokaže ne brijáča. „Če ne dalje, tako dolgo že čakam, odgovori žid. — „Dobro, reče Francoz, odbrise si milo in otide.

Povabilo na naročbo.

S prihodnjim mescem se začne novo četvertlétje. S sercuo prošnje se taj obrnemo na vse slavenske rodoljube, „Bčelo“ s naročili in dopisi obilno podpirati, da bo čedalje v prijetnejšji obliki izhajati zamogla. Ako se doslej ravno še ni toliko naročnikov oglasilo, da bi bili vsi potroški poravnani, jo hočemo s pripomočjo slovenskih pisateljev vendar še dalej na beli svet pošiljati. Terno zaupamo, da bodo nam naši rodoljubi iz ljubezni do domovine radovoljno na pomoč pritekli, da nam taj edini leposlovni list sramotno ne pogine. — Vredništvo si bo vse prizadjalo, da se bo Bčela, v čistej slovenščini pisana, svojim bravcem zmiraj bolj prikupila.

Vredn. in založn.